

stigende Priser paa Ejendommene, fordi Loven bestemmer, at Omvurderingen til enhver Tid skal ske i Overensstemmelse med de Priser, som i Handel og Vandel raader i Omvurderingsøjeblikket. Jeg kalder det uretfærdigt, naar 2, 3, 5 pCt. af Befolkningen rammes haardere af en og samme Lov end den øvrige Del af Befolkningen, og den Del af Befolkningen, som ikke forandrer sine Livsvilkaar, vil jo fremdeles fortsætte under den Skyldsætning, der fandt Sted i 1909. Det er som Følge deraf en Uretfærdighed baade ved Statsskatten, Kommuneskatten, og de andre Forhold, jeg i Gaar tillod mig at fremdrage, der nøje er knyttet til Ejendomsskyldsætningen.

Formanden: Folketingsmanden for Randers Amts 6te Valgkreds har bedt om Ordet for 3die Gang under denne Behandling. Det ærede Medlem kan ikke faa Ordet uden Tingets Samtykke. Hvis Afstemning ikke begæres, forudsætter jeg, at Samtykket gives. (Ophold). Det er givet. Folketingsmanden for Randers Amts 6te Valgkreds har Ordet.

N. Neergaard: Til det ærede Medlem fra Fredensborg (Moesgaard-Kjeldsen) skal jeg kun gøre den korte Bemærkning, at skønt jeg naturligvis maa bøje mig for hans i al Almindelighed større Sagkundskab med Hensyn til Ejendomsforholdene paa Lolland-Falster, kan jeg dog ikke frafalden Mening, jeg har gjort gældende; dertil har jeg hørt den bekræftet af alt for mange gode Praktikere, ogsaa fra de to Øer, nemlig at den gode Konjunktur i Sukker, og ganske særlig Højkonjunktoren i 1911, virkelig har haft den Virkning at drive Ejendomspriserne ekseptionelt op i Sukkerdistriktet. Naar det ærede Medlem vil henvise mig til Sukkerfabrikken „Vestsjælland“, kan jeg ikke følge den Anvisning, thi det er dog aldeles naturligt, at der ikke kan komme nogen forhøjet Ejendomspris ud af en saa stor økonomisk Skuffelse, som denne Fabrik har været for Sukkerdyrkerne, de har saa vist ingen Tantième faaet.

Jeg skal saa vende mig til den højtærede Finansminister og udtale min Forbavselse over, at et saa logisk Hoved som han ikke endnu har faaet fat i den Væsensforskel, der er paa, om en Skat stiger, uden at man forandrer noget som helst ved Skatte-lovene, simpelt hen paa Grund af, at det Beskatningsobjekt, der er Tale om, bliver givtigere, og paa det andet Forhold, der her er Tale om, at man i en stærkt opadgaaende Periode for Ejendomspriserne ændrer en

Beskatningslov i den Retning, at man 5 Aar før faar Gavn af de højere Priser med Hensyn til Skattesætning. Det er der jo en afgørende Forskel paa, og det er derfor klart, at jeg, hvis man intet havde ændret ved Ejendoms-skyldloven og Vurderingerne i 1919 havde vist sig meget højere, da ikke vilde have talt om nogen forøget Beskatning, men derimod meget vel kan tale om det, naar den fremkommer ved en Ændring af Loven, hvorved man 5 Aar tidligere faar Gavn af de høje Priser. Det forekommer mig saa soleklart, at det Citat, som den højtærede Finansminister oplæste for mig om de 700,000 Kr., ikke kunde være meget slaaende for mig, thi som den højtærede Minister kan se af Rigsdagstidenden, vilde jeg kun hævde — det var Svar paa en Art Provokation fra den højtærede Finansministers Side —, at jeg var i god Overensstemmelse med mig selv, naar jeg paastod, at jeg netop overfor Indkomst- og Formueskatteloven havde gjort akkurat den samme Anskuelse gældende, at Indførelse af Landsoverskatte-raadet i Forbindelse med en Skærpelse af Ligningen virkelig betød en Skatteforøgelse, idet den vilde give et Udbytte af Skatten, som var 700,000 Kr. større, end man ellers havde kunnet regne med. Om de Radikale delte denne Betragtning eller ikke, var noget, der i denne Sammenhæng ikke interesserede mig.

Jeg kan i øvrigt kun udtale min Glæde over Debattens Forløb; alt synes at tyde paa, at vi faar en Lov ud af dette Lovforslag, som der ikke kan rejses nogen berettiget Indvending imod, men det bliver rigtignok en væsentlig anden Lov end den, der blev foreslaaet af den højtærede Finansminister, det kan jeg ikke undlade samtidig at sige. Medens det oprindelige Lovforslag vilde have medført en ganske betydelig Skatteforøgelse for Befolkningen og en Skatteforøgelse, der som Følge af de gamle Fradragsreglers Karakter vilde være kommet til at hvile ganske særlig tungt paa de smaa, faar vi nu, naar Finansministeren vil gaa ind paa at bevare Promillen 1,1 uforandret, samtidig med at acceptere de angivne Fradragsregler, en Lov ud af det, hvorved der ikke fremkommer nogen forøget Beskatning, hvorved vi faar en lempelig og fornuftig Progression i Stedet for de urimelige Spring i den gamle Skattelovgivning, og hvorved vi faar en betydelig Lettelse for de smaa Skatteydere, som mest trænger til det. Saaledes kommer Loven nu til at se ud efter alt, hvad jeg kan skønne, og det kan vi kun lykønske os til.

Jeg skal dernæst gøre nogle ganske faa Bemærkninger til den højtærede Finans-